

ශ්‍රී ලංකාව තුළ චීන භාෂාව ඉගැන්වීමේ ආරම්භයට පෙරවදනක්

සුජය නැදලගමුවේ ධම්මදින්න හිමි

The number of Chinese people who were living in Sri Lanka increased rapidly when the European nations colonized this country. But it is clear that there has not been any proper arrangement to teach the Chinese language to Chinese people who settled in Sri Lanka during the colonial era. But there was a need to establish relations between Sri Lanka and China in the early 50s and 60s. As a result of increasing popularity of the Chinese language, the University of Kelaniya established a panel to commence a Beginners' Course in Chinese at the campus in the early 70s. But it was inadequate to fulfill the requirements of the native Chinese speakers or Chinese language lovers in Sri Lanka. There was no proper authority to develop the Chinese language teaching facilities until the late 19th century. Still, there is a significant language gap between both countries although Sri Lanka and China enjoy good bilateral relations in modern days.

යුරෝපීය ජාතීන්ගේ ලංකාගමනයත් සමග ම මෙරට වැසි චීන ජනතාව ද වැඩි වන්නට වූ බව දැකගත හැකිය. විශේෂයෙන් ම ලන්දේසීන් ලංකාව ආක්‍රමණය කිරීමෙන් පසු බතාවියා (වර්තමාන ඉන්දුනීසියාවේ ජකර්තා නගරය) ප්‍රදේශයේ සිට ක්‍රියාත්මක වූ ලන්දේසි පෙරදිග ඉන්දියානු සමාගම ඇතැම් චීන ජාතිකයින් ශ්‍රී ලංකාවට එවූ බව හෝ පිටුවහල් කළ බව සඳහන් වේ.¹ බතාවියා ප්‍රදේශයට පැමිණි බහුතර චීන ජාතිකයින් නීති විරෝධීව පැමිණියවුන් නිසා ලන්දේසි පාලකයන්ට කරදරයක් වූ බවත් එම නිසා ඔවුන් එම

© ආචාර්ය සුජය නැදලගමුවේ ධම්මදින්න හිමි

සංස්. ආචාර්ය සුජය මිමුරේ ගුණානන්ද හිමි, මහාවාර්ය ඊශා හේවාබෝවල, මහාවාර්ය සුසන්ත මහඋල්පත, ජ්‍යෙෂ්ඨ කටිකාවාර්ය ප්‍රියංකර රත්නායක මානවශාස්ත්‍ර පීඨ ශාස්ත්‍රීය සංග්‍රහය, 20 කලාපය, 2012/13, මානවශාස්ත්‍ර පීඨය, කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය

ප්‍රදේශයෙන් ඉවත් කිරීම අත්‍යවශ්‍ය වූ බවත් පෙනේ. මේ අනුව තමන්ට අවනත ශ්‍රම බලකායක් ශ්‍රී ලංකාවේ යටත් විජිත ප්‍රදේශවල ගොඩනගා ගැනීම පිණිස ද මෙම නීති විරෝධී සංක්‍රමණිකයින් ශ්‍රී ලංකාවට පිටුවහල් කරන ලදී. එම බතාවියා ප්‍රදේශයේ නීති විරෝධීව රැඳී සිටින විදේශික චීන ජනතාව එයින් ඉවත් කිරීමේ උපක්‍රමයක් ලෙස ද මෙම පිටුවහල් කිරීම් සිදු වූ බව පෙනේ.

කෙසේ වුව ද 1740 ජූලි මාසයේ දී ලන්දේසි පාලකයන් තීරණය කළේ බතාවියාහි රැඳී සිටින චීන ජාතිකයන්ගෙන් බහුතරයක් ලංකාවට පිටුවහල් කළයුතු බවයි. ඊට හේතු වශයෙන් සඳහන් කොට ඇත්තේ ශ්‍රී ලංකාවේ සියඹලා අස්වැන්න නෙළීමේ කාර්යය සඳහා චීන ජාතිකයන් යෙදවීමෙන් ඔවුන්ට විශාල ආදායමක් උපයා ගැනීමට හැකි බව පෙනීයාම ය. එනමුදු චීන ජාතිකයන් අතර පැතිරීගිය කටකතාවක් වූයේ එසේ පිටුවහල් කරන චීන ජාතිකයින් ලංකාවට නොයවන බවත් ජාවා වෙරළෙන් නික්මුණු විගස ඔවුන් ව සාගරයට ඇද දමන බවත්ය. ඒ අනුව බතාවියාහි විසූ චීන ජාතිකයින් හා ලන්දේසි පාලකයන් අතර ගැටුමක් නිර්මාණය වීමට එය තුඩු දුන් අතර අවසානයේ “1740 බතාවියා මනුෂ්‍ය සංහාරය” ඇති වීමට මෙම චීන ජාතිකයින් ශ්‍රී ලංකාවට පිටුවහල් කිරීමේ ප්‍රයත්නය හේතු විය.²

මේ අතර ක්‍රි: ව: 1798 සිට 1805 දක්වා ලංකාවේ ආණ්ඩුකාරයෙකු ව සිටි ටෙඩ්රික් නෝත්ගේ නියෝගයකට අනුව මැලේසියානු චීන ජාතිකයින් 47 දෙනෙකු පිනැංහි සිට ගාල්ලට රැගෙන එනු ලැබුවේ කෘෂිකාර්මික කටයුතු සඳහා ය.³ ගාල්ල ප්‍රදේශයේ ඇති චීන කොරටුව හා තිරිකුණාමලයේ ඇති චීන වරාය මේ අනුව හටගත් ස්ථාන නාම ලෙස හැඳින්වීමට පුළුවන. තව ද නෝමස් මේට්ලන්ඩ් නම් ආණ්ඩුකාරවරයා ද මීගමු ප්‍රදේශයේ දූතට අත්හැර දමා ඇති හැමිල්ටන් ඇළ සැදවීම පිණිස තවත් චීන ජාතිකයින් 100ක් පිනැංහි සිට කැඳවූ බව ද වාර්තා වී ඇත.⁴ 1840 හා 1850 අතර කාලයේ තිරිකුණාමලය ප්‍රදේශයේ චීන ජාතිකයින් සුළු ප්‍රමාණයක් රැඳී සිට මෝර වරල් ආදිය චීනයට අපනයනය කළ බව සැමුවෙල් බේකර් සඳහන් කර ඇත.⁵ තව ද 1911 දී මෙරට සිද්ධ කරන ලද ජන සංගණනයේ දී චීන භාෂාව කථා කරන චීන ජාතිකයින් ස්වල්පයක් සිටි බව ද සඳහන් වී ඇත.⁶

1920 දශකයේ පටන් හු බෙයි පළාතේ චීන ජාතිකයෝ ද ඡාන්දොං පළාතේ චීන ජාතිකයෝ ද ලංකාවට පැමිණියහ.⁷ ඔවුන් සිංගප්පූරුව හෝ බුරුමය හරහා ලංකාවට පැමිණි අතර සමහරෙකු ඉන්දියාවට පැමිණ එතැන් සිට ලංකාවට පැමිණි බව පෙනේ. මුලදී මෙසේ පැමිණි චීන ජාතිකයන් අලුත්කඩේ ප්‍රදේශයේ පදිංචි වූ අතර ටික කලකට පසු ඔවුහු මරදාන, වැල්ලවත්ත හා මීගමුව වැනි ප්‍රදේශ කරා ගියහ.⁸ චීනයෙහි කොමියුනිස්ට් විප්ලවය ඇති වීමත් සමඟ ඇතැම් චීන ජාතිකයන් ආපසු සිය ගම්මටුවල් බලා යන්නට ඇති බව අනුමාන කළ හැකි අතර පෙර පැවති, නිදහසේ වෙනත් රටවල්වලට ගමන් කිරීමේ පුරුද්ද ඔවුන්ගෙන් තුරන් වූ බවක් ද පෙනේ. කෙසේ වුව ද 1963 වර්ෂයේ තායිවානයේ චීන විදේශික කටයුතු පිළිබඳ කොමිසමේ දත්තවලට අනුව ඒ වන විට චීන ජාතිකයින් 450ක් ලංකාවේ සිටින බවට ලියාපදිංචි වී තිබිණි.⁹

ඉහත සඳහන් තොරතුරුවලට අනුව යුරෝපීයයන්ගේ ශ්‍රී ලංකා ගමනයත් සමගම මෙරට චීන ජනතාවගේ සංඛ්‍යාව ද ක්‍රමානුකූලව ඉහල ගිය බව පෙනෙතත් ශ්‍රී ලංකාව තුළ චීන භාෂාව ඉගැන්වීමට එය හේතුවක් වුවාද යන වග නම් පැහැදිලිව සඳහන් කිරීමට නුපුළුවන. ඒ මන්ද යත් 17වන සියවසේ සිට 20 වන සියවසේ මැදභාගය දක්වා ලංකාවේ පිළිගත් පාසල්, පිරිවෙන් හෝ වෙනත් අධ්‍යාපන ආයතනවල චීන භාෂාව ඉගැන්වූ බවට පැහැදිලි සඳහනක් තවමත් දක්නට නොමැති බැවිනි. මේ අතර මහජන චීන සමූහාණ්ඩුවේ අගමැති ධුරන්ධර කොච්චන් ලායි මැතිතුමා 1957 වර්ෂයේ දී ශ්‍රී ලංකාවට සැපත් වීම ශ්‍රී ලංකාව හා චීනය අතර සංස්කෘතික සම්බන්ධතා තර වීමට උදක්ව හේතු විය. ඒ අනුව චීන භාෂාව හා සංස්කෘතිය පිළිබඳ උනන්දුවක් ශ්‍රී ලාංකිකයින් අතර ඇති විය. මහාචාර්ය ගුණපාල මලලසේකර මහතා චීන අගමැතිතුමාගේ කථාව පරිවර්තනය කිරීම පවා අතිවිශිෂ්ට කටයුත්තක් ලෙස මේ දක්වාම ඇගයෙනුයේ චීන භාෂාව නොදන වුව එබඳු කාර්යයක් කිරීමේ වටිනාකම මෙරට පොදු ජනතාව හඳුනාගත් නිසාය.

කෙසේ වුව ද මේ වන විට ශ්‍රී ලංකාවේ රැකියා කිරීම සඳහා අවසරය ලබාගත් චීන ජාතිකයින්ගේ සංඛ්‍යාව 7844ක් බව ආගමන හා විගමන දෙපාර්තමේන්තුවේ තොරතුරුවලට අනුව පැහැදිලි

වේ.¹⁰ මීට අමතරව තේෂන් මාස්ටර් නම් වෙබ් අඩවියේ සඳහන් වී ඇත්තේ චීන ජාතිකයන් 3500ක් පමණ ශ්‍රී ලංකාවේ ස්ථිරව හෝ අතීයම් ලෙස පදිංචි වී සිටින බවයි.¹¹

අතිවිශාල චීන ජාතිකයින් සංඛ්‍යාවක් ශ්‍රී ලංකාවේ වාසය නොකළ බව හා නොකරන බව සත්‍යයක් වුව ද ඉහත දක්වන ලද තොරතුරු පාදක කරගත් විට පෙනී යනුයේ ශතවර්ෂ දෙක තුනක සිට මෙරට වැසි චීන ජාතිකයින්ගේ සංඛ්‍යාව සැලකිය යුතු අන්දමින් වැඩි වී ඇති බව ය. නමුත් තම තමන් කථා කළ චීන භාෂාව හෝ චීනයේ වෙනත් උපභාෂා අලුත් පරම්පරාවේ දරු මුහුදුරු පිරිසට දායාද කිරීමට ක්‍රමවත් වැඩ පිළිවෙළක් ඔවුන් අතර තිබූ බව නොපෙනේ.

මේ නිසා ශ්‍රී ලංකාව තුළ චීන භාෂාව ඉගැන්වීම පිණිස ක්‍රමවත් පදනමක් මුල් කාලයේ දී නොතිබුණු අතර එබඳු අවශ්‍යතාවක් ශ්‍රී ලංකාවේ විසූ චීන ජාතිකයින්ට තිබුණේද යන්න පවා ගැටලුවකි. සාමාජික, සංස්කෘතික හෝආගමික කටයුතු මුල් කරගෙන මෙරට වැසි චීන ජනතාව චීන භාෂාව ව්‍යාප්ත කරවීම පිණිස කිසිදු කටයුත්තක් කරන ලද බවක් නොපෙනෙන නමුත් 1960 දශකයේ පටන් ලංකාව හා චීනය අතර දේශපාලනික සම්බන්ධතා තීව්‍ර වීමත් සමග ශ්‍රී ලංකාව තුළ චීන භාෂා අධ්‍යාපනය සඳහා නැඹුරුවක් ඇති වූ බව පැහැදිලිව දැකගැනීමට පුළුවන.

මේ පිළිබඳ මුල්ම ලිඛිත සාකඡ්‍යාය දක්නට ලැබෙන්නේ එවකට පැලියගොඩ මණ්ඩපය යනුවෙන් හඳුන්වනු ලැබූ වර්තමාන කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ භාෂා පීඨ රැස්වීමේ වාර්තාවකිනි. එම වාර්තාවේ මෙසේ සඳහන් වී ඇත.

29.2 වාර්තාවෙන් මතු වූ කරුණු :

28.5 විවිධ භාෂාවන් පිළිබඳ සහතික පත්‍ර පාඨමාලා සඳහා නියම හා

නිර්දේශ සකස් කිරීම :

දෙමළ, හින්දි, චීන, ජපන්, ඉංග්‍රීසි, ප්‍රංශ, ජර්මන් හා රුසියානු යන භාෂා පිළිබඳ සහතික පත් දීමේ දැවුරුදු පාඨමාලා ක්‍රමයක්

ඇති කිරීම සම්බන්ධයෙන් සුදුසු නිර්දේශ ඉදිරිපත් කිරීම පිණිස පසුගිය පීඨ රැස්වීමේ දී කමිටුවක් පත් කළ බවත්, එම කමිටුවේ නිර්දේශ සියලුම සාමාජික භවතුන් අතට ලැබෙන්නට සලස්වා ඇති බවත් දැක්වූ පීඨාධිපතිතුමා, එම කමිටුවේ නිර්දේශ අනුව ඒ ඒ භාෂා පිළිබඳ විශේෂඥයින් ලවා සකස්කරවා ගත් නිර්දේශ පිළිබඳ ව පළමුව සාකච්ඡා කළයුතු බවත් පැවසීය”¹²

ඉතිකබිති 1972 පෙබරවාරි 9 වෙනි දා පැලියගොඩ මණ්ඩපයේ (වර්තමාන කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය) ශාස්ත්‍රීය කටයුතු අංශය මගින් “නූතන භාෂා පිළිබඳ සහතික පත්‍ර පාඨමාලා - පොදු නියම” ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද අතර එහි මෙසේ ද සඳහන් වී ඇත. “(එහෙත් දැනට පවත්වනු ලැබෙන්නේ ඉංග්‍රීසි, ප්‍රංශ, ජර්මන්, හින්දි හා චීන යන භාෂා පිළිබඳ පාඨමාලා පමණි)”

මේ අනුව පැහැදිලි වනුයේ 1972 වර්ෂයේ දී ශ්‍රී ලංකාවේ වර්තමාන කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලයේ වීන භාෂාව පිළිබඳ දැවුරුදු සහතික පත්‍ර පාඨමාලාව ආරම්භ කරන ලද බවය. මෙම පාඨමාලාවට ලිඛිත පරීක්ෂණයක් මෙන් ම වාචික පරීක්ෂණයක් ද ඇතුළත්ව පැවති බව ඒ සඳහා විශ්වවිද්‍යාලය විසින් සකස් කරන ලද විෂය නිර්දේශයෙන් පෙනේ.

70 දශකයේ අග භාගය වන විට අ.පො.ස. උසස් පෙළ විෂය නිර්දේශයට වීන භාෂාව ඇතුළත් කිරීමට එවකට සිටි බලධරයන් කටයුතු කිරීම ඉතා වැදගත් සේ සැලකිය හැකිය. මක්නිසාද යත් ලංකාවේ වෙසෙන වීන ජාතිකයින්ට වුව මෙම විභාගයට පෙනී සිටීමට අවකාශ තිබෙන බැවින් ඔවුන්ගේ භාෂාව හා සාහිත්‍යය ඉගෙන ගැනීමට ඊලඟ පරම්පරාවේ වීන ජාතිකයින්ට එයින් පිටිවහලක් ලැබෙන බැවිනි. 1980 වර්ෂයේ ශ්‍රී ලංකා විභාග දෙපාර්තමේන්තුව විසින් මුද්‍රණය කරන ලද “අධ්‍යයන පොදු සහතික පත්‍ර (උසස් පෙළ) 11 සහ 12 ශ්‍රේණි විෂය නිර්දේශ” නම් වූ ග්‍රන්ථයේ අංක 53 යටතේ වීන විෂය ඇතුළත්ව තිබේ. එකල සිටි අධ්‍යාපන අධ්‍යක්ෂ ජනරාල් ඩී.එම්.පී.බී. දසනායක මහතා මෙම විෂය නිර්දේශ ග්‍රන්ථයට පෙරවදනක් සපයමින් මෙසේ දක්වා ඇත.

“1981 වර්ෂයේ හා ඉන් පසු ව පැවැත්වීමට නියමිත නව අ.පො.ස. (උසස් පෙළ) විභාගය සඳහා නියමිත නව විෂය නිර්දේශ මෙම පොතෙහි ඇතුළත් වේ. එම විෂය නිර්දේශ 1979 වර්ශයේ දී 11 ශ්‍රේණියටත් 1980 වර්ෂයේ දී 12 ශ්‍රේණියටත් ඇතුළුවන සිසුන් සඳහා නියමිතය”¹³

අ.පො.ස. (උසස් පෙළ) ඒන විෂය සඳහා එවකට නිර්දේශිත කරුණු යටතේ අභිමතාර්ථ ලෙස,

- 1 කථා කරන භාෂාවේ ප්‍රවීණතාවක් ලබා ගැනීම
- 2 භාෂාවේ ව්‍යාකරණානුකූල ස්වරූපය ග්‍රහණය කිරීම
- 3 අවබෝධය
- 4 සරල රචනය

යන කරුණු ඇතුළත් ව තිබේ.¹⁴

ශ්‍රී ලංකාවේ ඒන භාෂාව ඉගැන්වීමේ මූලාරම්භය කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය මුල්කරගෙන සිදු වූ බව මේ අනුව පෙනී යන අතර ඉතා කෙටි කාලයක් තුළ ඒන භාෂාව පාසල් විෂයක් ලෙස අ.පො.ස (උසස් පෙළ) විෂය නිර්දේශයට පවා ඇතුළු වූ බව මෙයින් පෙනී යයි. නමුත් ඒන භාෂාව පාසල් විෂයක් ලෙස ලංකාවේ ජනප්‍රිය වූ බවක් දක්නට නැත. එකල ලංකාවේ සාමාන්‍ය පාසල්වල මෙය විෂයක් ලෙස ඉගැන්වූ බවක් නොපෙනෙන අතර ඒන විෂය පාසල්වල සිසුන් අතර ජනප්‍රිය කරවීමට රජය කටයුතු කළ බවක් නො පෙනේ. ඒන භාෂාව ඉගැන්වීමට අවශ්‍ය පොත්පත් හා වෙනත් උපකරණ පාසල්වලට ලබා දී නැති අතර විෂය ඉගැන්වීමට සුදුසු ගුරුවරුන්ට පත්වීම් ද ලබා දී නැත. ඇත්ත වශයෙන් ම ඒන භාෂාව ඉගැන්වීම සඳහා කිසිදු පාසලක රජයෙන් ලබා දුන් පත්වීම් ඇති ගුරුවරුන් මෙකල නොවූ බව පෙනේ. තව ද 80 දශකයේ ඒනයේ පැවති සමාජ ආර්ථික පසුබිම හඳුනාගෙන ඒන භාෂාව මෙරට ව්‍යාප්ත කොට අනාගතයේ ඒනයේ ඇති වන ආර්ථික ප්‍රබෝධයේ වාසි මෙරටට අත්පත් කරගැනීමට ශ්‍රී ලංකාවට නොහැකි වූයේ මේ නිසා ය.

තවත් අතකින් බලන කල ශ්‍රී ලංකාවේ පාරම්පරිකව වාසය කරන ඒන ජනතාව ලංකාවේ ආර්ථික සංවර්ධනයට සෘජුව ම දායක කරගැනීමට මෙරට ප්‍රතිපත්ති සකසන ආයතනවලට නොහැකි වූ බව පෙනේ. මෙහිදී අප විසින් සලකා බැලිය යුතු වන්නේ

අග්නිදිග ආසියාවේ ආර්ථික ශක්තිය දෝලනය වන ආකාරය යි. සිංගප්පූරුවේ දේශපාලනික හා ආර්ථික ශක්තිය රැදී ඇත්තේ චීන ජාතිකයින් අත ය. මැලේසියාවේ හා ඉන්දුනීසියාවේ ආර්ථික ශක්තිය රැදී ඇත්තේ චීන ජාතිකයින් අතය. එසේ ම නැගෙනහිර ආසියාවේ සම්පූර්ණ ආර්ථික දියුණුව රැදී ඇත්තේ මහජන චීන සමූහාණ්ඩුවේ ආර්ථිකය මත ය. නමුත් ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික සංවර්ධනයට සාම්ප්‍රදායික චීන ව්‍යාපාරික ප්‍රජාවගේ දායකත්වය ඉතාමත් ම අල්ප ය. මෙසේ වීමට බොහෝ සේ බලපා ඇත්තේ 70 හා 80 දශකවල ලංකාව තුළ චීන භාෂාව හා සංස්කෘතිය පිළිබඳ එතරම් උනන්දුවක් නොතිබීම ය. ශ්‍රී ලංකාවේ රජය හා රාජ්‍ය ප්‍රතිපත්ති සකස් කරන නිලධාරීන් මේ පිළිබඳ අවධානයක් යොමු නොකිරීම නිසා චීන භාෂාව හා සංස්කෘතිය පිළිබඳ 60 දශකයේ හා 70 දශකයේ මුල් කාලයේ තිබුණු මහජන උද්යෝගය ද නැති වූ බව පෙනේ. මේ නිසා ම මෙරට උපන් චීන ජාතිකයින්ට ශ්‍රී ලංකාවේ දී චීන භාෂාව ඉගෙන ගැනීමට තිබූ අවස්ථාව නැති විය. එසේම චීන භාෂාව පිළිබඳ උනන්දුවක් දක්වන ස්වදේශීය ජනතාවට පවා එම විෂය ඉගෙන ගැනීමට අවස්ථාව අහිමි වූයේය.

මේ යුගයේ ශ්‍රී ලංකාව හා චීනය අතර ඉතාමත් ම සුහදශීලී දේශපාලනික සම්බන්ධතාවක් ගොඩනැගී තිබුණ ද චීන භාෂාව ඉගැන්වීම අතින් ඉතාමත් ම පසුගාමී තත්වයක් පෙන්නුම් කරන්නේ යථෝක්ත හේතු පදනම් වූ නිසා බව පැවසීමට පුළුවන.

Endnotes:

1. Armstrong, M. Jocelyn; Armstrong, R. Warwick; Mulliner, K. (2001), Chinese populations in contemporary Southeast Asian societies: identities, interdependence and international influence, Routledge, page 32. ISBN 9780700713981
2. එම
3. S. Pathiravitana, Ceylankan – a mélange of many minds <http://www.dailynews.lk/2008/05/27/fea01.asp>
4. එම
5. Baker W. Samuel, The Rifle and Hound in Ceylon, CHAPTER XII
6. Denham, Sir Edward Brandis (1912), Ceylon at the census of 1911, Ceylon: H.C. Cottle, OCLC 21786101

7. Rajika Chelvaratnam, Migrant Chinese businessmen – a dying breed?
<http://sundaytimes.lk/030126/ft/4.html>
8. එම
9. "Overseas Chinese in Japan, Ceylon, India" China News Analysis,
No. 532, Sep. 11, 1964, p. 1-7
10. Wijedasa Namini, Chinese HUSH-HUSH: Guess the costs?
http://www.lakbimanews.lk/archvi/lakbimanews_10_10_24/special/spe2.html
11. http://www.nationmaster.com/graph/peo_chi_pop-people-chinese-population
12. 1971 ඔක්තෝම්බර් මස 19 වැනි දින ප.ව. 2.30 ට පැලියගොඩ මණ්ඩපයේ සනාතන සහා කාමරයේදී පවත්වන ලද 29 වන භාෂා පීඨ රැස්වීමේ වාර්තාව
13. අධ්‍යයන පොදු සහතික පත්‍ර (උසස් පෙළ) 11 සහ 12 ශ්‍රේණි විෂය නිර්දේශ, ශ්‍රී ලංකා විභාග දෙපාර්තමේන්තුව, 1980.
14. එම 110 පි.